

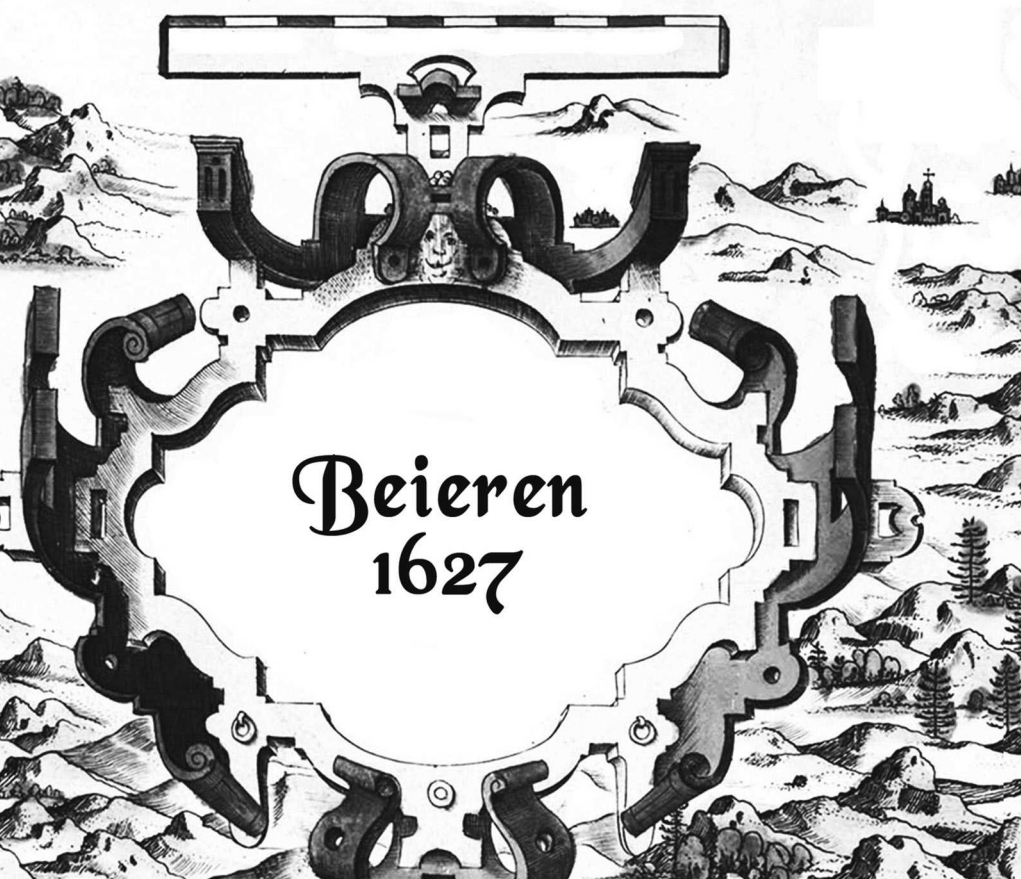
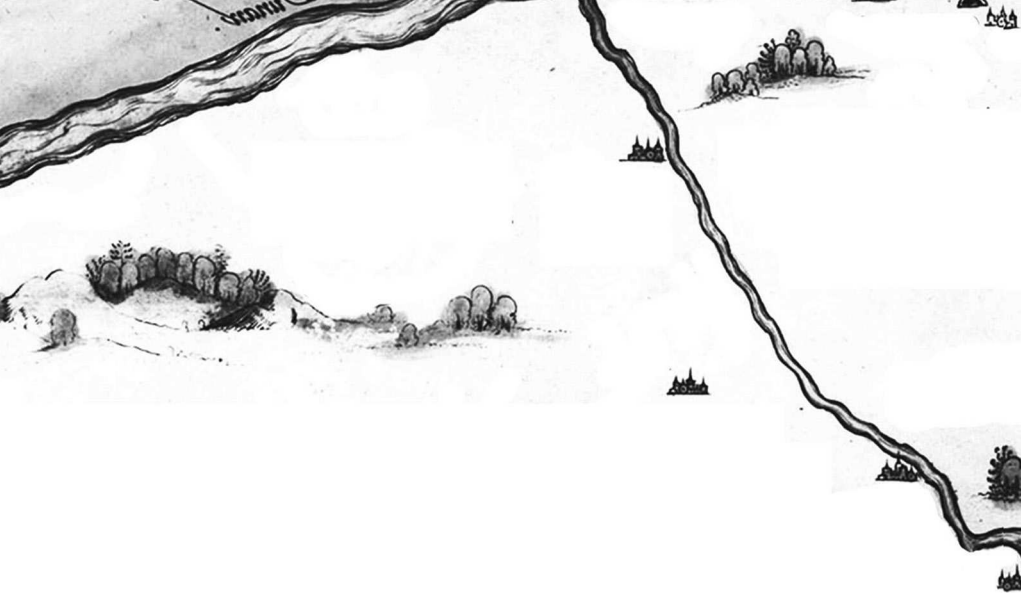
FLUISTERWOUD

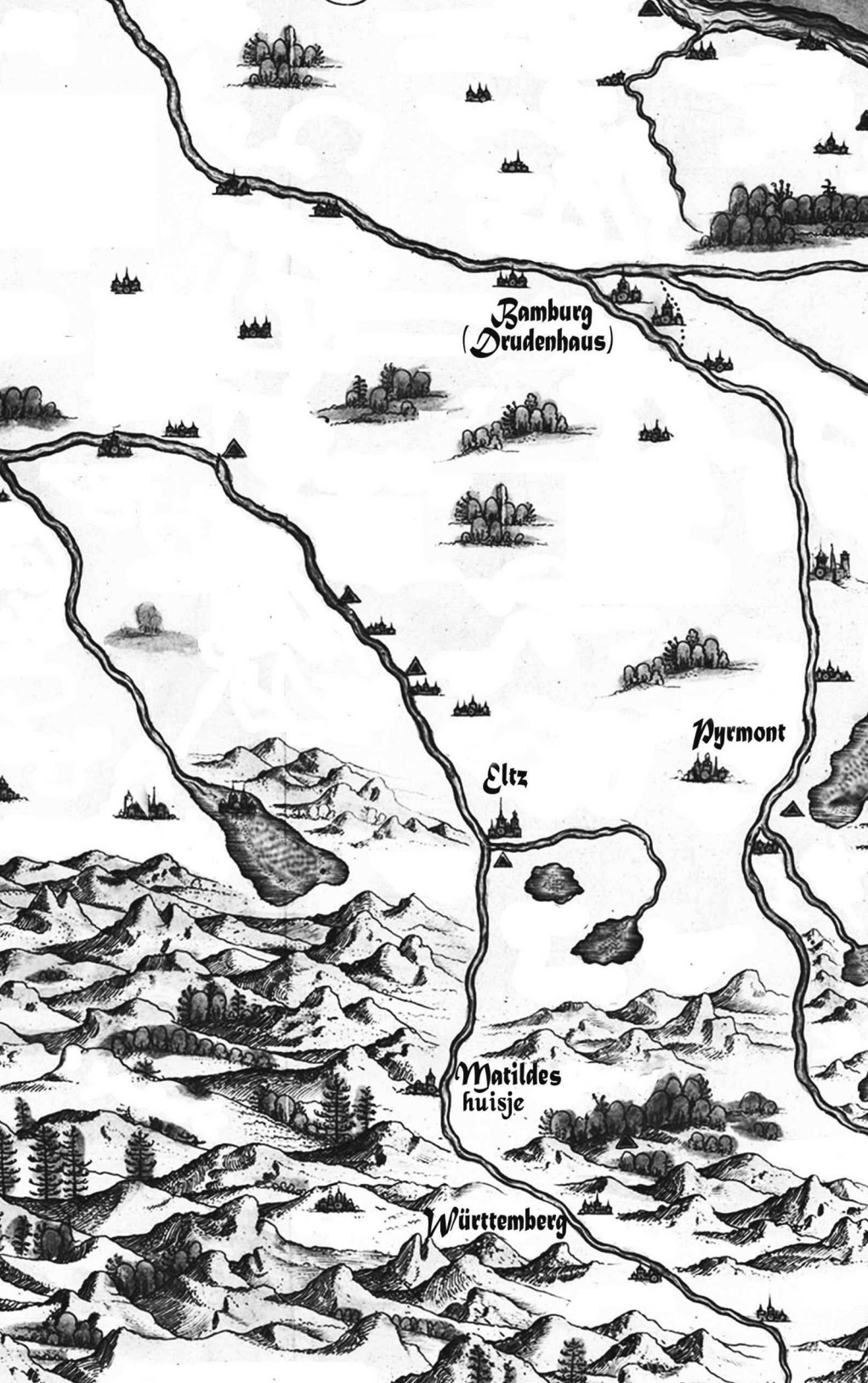
Fluister woud

JENNIFER MURGIA

Beieren
1627

Bamberg
(Drudenhaus)

Pyrmont

Eltz

Matildes
huisje

Württemberg

Fluisterwoud
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jennifer Murgia
Oorspronkelijke titel: *Forest of Whispers*
Vertaling: Anneleen Olbrechts

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa & Jen Minkman
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave april 2022
NUR 285
ISBN: 978-94-93265-01-1

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder

DUITSE WOORDENLIJST

Butterbrot – Brood en boter

Chanterelle – Een goudkleurige paddenstoel afkomstig uit het Zwarte Woud in Duitsland

Gnädig – Lieve hemel

Metzgerei – slagerij

Mutti – Moeder

Öffnen Sie die Tür! – Open de deur!

Schätzchen – Schatje, lieverd

Schupfnudeln – Kleine banaanvormige aardappelnoedels

Strappado – Een martelwerktuig waarbij de handen van het slachtoffer op de rug gebonden worden. Daarna wordt hij opgehesen en laten ze hem vallen.

Thaler – Zilveren munt die gebruikt werd in Oostenrijk, Duitsland en Zwitserland

Tollkirsche – Nachtschade, staat ook bekend als belladonna

Rune

HOOFDSTUK 1

Zo snel als mijn voeten me kunnen dragen ren ik over de zachte bosgrond, weg van de voetstappen die me achtervolgen. Met een luid bonkend hart hou ik mijn rok omhoog en ontwijk ik mijn achtervolgers door het griezelige bos in te rennen.

Er is net genoeg tijd om mezelf onder een laaghangende tak te wurmen. Hoewel de dennennaalden dik genoeg zijn om mijn kleine gestalte te verbergen, bonkt mijn hart pijnlijk hard tegen mijn ribben wanneer een jongen, niet veel ouder dan ik, dichterbij de rand van de weg komt, en daarbij ook dichterbij mijn schuilplaats. Naaldjes, kleverig van de hars, blijven op mijn wangen plakken wanneer ik me dichterbij de tak aandruk en tussen het groen door probeer te gluren. Een van de jongens, de dapperste uit de groep, wijst met zijn hand in een richting waarvan hij denkt dat ik erheen ben gegaan. Maar ondanks zijn verbeterde gezichtsuitdrukking, durft hij niet te ver van het pad af. De bomen zien er donker en onheilspellend uit, zelfs voor een vastberaden schoffie met een vuist vol kiezels.

‘Ze is weg,’ zucht hij.

‘Bedoel je dat ze verdwenen is?’ De tweede jongen is bij hem komen staan. Zijn grote ogen speuren de hemel af, alsof hij op zoek is naar een gevlogen vogel die spoorloos verdwenen is.

Op mijn enkel, waar een van de steentjes me geraakt heeft, druppelt wat bloed, maar deze kinderachtige heksenjacht maakt me niet bang. Ik zit verstopt en ik ben, zoals altijd, sneller en slimmer geweest dan zij. Ze noemen het woud niet voor niets zwart, dat hebben de gebeurtenissen van vandaag maar weer eens aangetoond. Het bos heeft me schuilgehouden in zijn cocon van takken, veilig opgeborgen achter een muur die angst inboezemt en waar de dieren die erin thuishoren duivelse kreten slaken.

Al snel staken de jongens hun jacht en lopen weer naar het dorp. Wanneer ik er zeker van ben dat ze me niet kunnen horen, maak ik me los van de camouflage, strek ik mijn armen en benen en bekijk ik de kleine striemen die mijn armen ontsieren. Dit is niet de eerste keer dat de jongens wreed tegen me zijn. Ik ben dan ook het vreemde meisje uit het bos, een leerling van de zogenaamde heks.

De ruggen van de jongens veranderen in schaduwen terwijl ze door de heg teruggaan en laten me zo alleen achter op de woeste, donkere plaats die het dorp begrenst. En dan raakt iets warmes en onaangenaams mijn oor aan. Ik draai me snel om maar zie niets anders dan rijen en rijen bomen. Dan komt het opnieuw: gefluister in mijn oor, een lichte aanraking op mijn huid, vingers die zachtjes door mijn haar strijken. De bomen bewegen niet. Er waait geen enkel briesje en toch ben ik er zeker van dat ik niet alleen ben.

Rune... Mijn naam zweeft in de lucht, de klank ervan zo duidelijk dat ik zeker weet dat ik het niet verzin of het me alleen maar inbeeld. Dit is echt.

Dit besef is alles wat mijn lichaam nodig heeft en het reageert onmiddellijk. De angst slaat toe en al snel ligt het dorp ver achter me terwijl ik dieper het bos in ren, naar huis.

Kom bij me, Rune...

Met tegenzin blijf ik staan, ook al weet ik dat het een verschrikkelijk risico is. Het knappen van een twijgje doet me opschrikken. De vogels in de bomen houden zich stil. Kippenvel

verspreidt zich over mijn armen en ik weet dat er iets *of iemand* akelig dichtbij is. Ik zie beweging voorbij de takken met naalden en het lijkt op een pluk haar die zo donker is als de nacht, even donker als mijn eigen haar. Mijn ademhaling stokt, maar er is niets wat ik kan doen om het bloed dat door mijn aderen raast te bedaren, alsof het ook op de vlucht is voor de schaduw die langzaam een vorm aanneemt tussen de bomen.

Het gefluister begint opnieuw, het sluipt vanuit allerlei hoeken dichters naar me toe en het raakt me harder dan alle stenen die die ellendige jongens hadden kunnen gooien. Het kruipt onder mijn huid, verjaagt alle rationele gedachten uit mijn hoofd en vervult me met afschuw. Een gierende wind bevrijdt zich uit het hart van het woud en raast dichterbij, schudt aan loshangende takken en tilt ranke wortels op. Rond mijn hoofd regenen blaadjes, ze draaien, dagen me uit, omhelzen me als een paar armen die ik kan voelen maar niet kan zien. En dan lijkt het net alsof de blaadjes tot leven komen. Ze nemen een gestalte aan, vormen een subtiele ronding van een wang, krullen licht rond een paar zacht uitziende wimpers die tegen een doorzichtige huid aanliggen. Ik knijp mijn ogen dicht en ik wens dat de geestverschijning verdwijnt, want ik weet niet meer wat echt is en wat niet.

Mijn ademhaling stokt en ik weet niet hoe ik het doe maar plots ben ik in staat om mijn ogen te openen. Ik ken de verhalen over het donkere woud en zijn schaduwen erg goed. Ik leef er elke dag in. Zestien jaar lang heeft Matilde me gewaarschuwd dat deze dag zou komen en ik was naïef om te geloven dat ik eraan zou kunnen ontsnappen, dat ik aan *háár* zou kunnen ontsnappen. Want het bos dat voor me ligt lijkt kalm, stil en donker, en te midden ervan bevindt zich een land dat slaapt. Een land dat de levenden van de doden scheidt met enkel een dunne sluier. Een land waaruit mijn moeder is ontwaakt en me eindelijk kan opzoeken.

Misschien krijg ik door het gescharrel van de vogels in de bomen wat moed en ik steek mijn hand uit om de koele lucht te

testen. Ik wiebel met mijn vingers, en wanneer ik nog iets meer moed bij elkaar heb geschraapt, beproef ik mezelf nog meer door te fluisteren tegen iets wat ik niet kan zien.

‘Moeder?’

Mijn vraag wordt alleen maar beantwoord met stilte, dus ik zeg het nog een keer, luider. ‘Moeder?’

Ik draai mijn hand een paar keer om, maak een vuist en strek mijn vingers weer. Dan... een lichte aanraking op de rug van mijn hand. Ik schrik van het contact dat zo zacht en zo menselijk aanvoelt... totdat de aanraking in een greep verandert die zo pijnlijk wordt dat ik vrees dat mijn hand zal breken terwijl ik ernaar kijk. Vier dikke strepen verschijnen plots op mijn huid, strepen die op vingers lijken. Het beeld beneemt me de adem en ik word overmand door angst. Ik trek mijn hand weg en val bijna in de dikke varens achter me.

Ik hoor mijn eigen ademhaling, die paniekerig en gejaagd klinkt terwijl ik naar het kleine huisje ren. Ik werp mezelf naar binnen, maar ze is me gevolgd en rammelt aan de deur, smeekt me om haar binnen te laten. Mijn vingers vinden het gammele slot en ik priegel eraan tot het in elkaar klikt. Ik overtuig mezelf ervan dat ik veilig ben voor mijn grootste angst en het lukt me om mezelf te dwingen te geloven dat alles in orde is. Mijn ochtendwandeling en de jongens die me achterna zaten hebben me van mijn stuk gebracht. Deze kamer straalt alleen maar warme troost uit. Brandend hout knettert in de haard. Erboven hangen bosjes lavendel, koriander en Ingewijde Netel. De scherp ruikende schillen van de bergamot-sinaasappelen koken in de ketel die boven de vlammen hangt. Het citrusachtige aroma vult de hele kamer.

‘*Schätzen.*’ Matilde komt nietsvermoedend haar slaapkamer uit en gaat dan zitten aan de massieve tafel die in het midden van de kamer staat. Haar oude en troebele ogen blijven hangen op mijn gezicht. Ze zien vast en zeker de angst die ik zo hard probeer te verbergen. ‘Jij was al vroeg de deur uit.’

De angst die ik eerder voelde verdwijnt en met een snelle glimlach stap ik weg van de deur, naar haar toe. Ik laat de onderkant van mijn jurk zakken om te laten zien wat ik in het bos verzameld had vlak voordat de dorpsjongens me vonden.

‘In totaal vijf stuks, geen slechte oogst voor deze tijd van het jaar, he?’ Matildes bijna tandeloze grijns wordt breder. Haar handen, die dezelfde vlekken hebben als de schaal van hoender-eieren, draaien elk exemplaar om, zorgvuldig zoekend naar barsten. Ik ben er zeker dat mijn zucht van opluchting, omdat mijn gesprint door het bos onze maaltijd niet heeft verpest, duidelijk hoorbaar is.

‘Heb je de Moeder bedankt zoals ik je geleerd heb?’ zegt ze terwijl ze de lichtgroene stengels in de zak van mijn jurk opmerkt. Ik gluur naar onder en glimlach bij het zien van de kruiden die op de een of andere manier het geweld van eerder overleefd hebben.

‘Ja, tuurlijk. Dat heb je me lang geleden geleerd.’

‘En waarom is dat, Schätzchen? Waarom moeten we altijd onze relatie met de aarde blijven versterken?’

Ik slaak een stille zucht. ‘We nemen alleen wat we nodig hebben, nooit méér. We moeten nooit lichtvaardig omspringen met wat de heilige Moeder ons schenkt.’

Haar lippen vormen een kleine glimlach en ik weet dat mijn antwoord goed is. Al van kleins af aan is deze les me ingeprent, toch vraagt ze me nog steeds om deze boodschap elke keer op te dreunen. Ik wil wel eens wat anders leren. Ik wil in plaats van het staren naar troebele thee, de bladeren op de bodem van onze gebarsten kopjes leren lezen. Ik wil, net zoals Matilde, de giechelende meisjes die het bos inglippen vertellen dat ze op een dag verliefd zullen worden.

Opeens verrast ze me door haar zachte hand tegen mijn voorhoofd aan te drukken en ik wacht op de vragen die zeker zullen komen. Waarom was ik zo vroeg in het bos? Waarom ben ik nog

steeds zo aan het trillen?

Mijn angst volgde me naar huis, Matilde. Ik wil de woorden zeggen maar klem mijn lippen op elkaar. Ik ga geen bewijs geven aan de enige persoon die de gave heeft om aan te voelen wat niet te zien is.

‘Rune,’ zegt Matilde zachtjes. ‘Kom bij me zitten.’

Ik loop de kamer door en hou haar elleboog vast terwijl ik haar in de oude versleten schommelstoel help. Matilde sluit met een zucht haar ogen en ik probeer me een tijd te herinneren waarin ze niet zo broos leek.

‘Ik ben een oude vrouw, Rune.’

‘Je bent helemaal niet oud, *Mutti*,’ zeg ik terug en glimlach bij de vaste grap. Het lijkt alsof Matilde altijd al een oude vrouw is geweest. Ik schenk de thee in die klaar is, geef haar een mok en wacht tot ik zeker ben dat ze hem stevig vastheeft voordat ik loslaat. Ik bijt op mijn lip terwijl haar ogen de mijne zoeken.

‘Ik heb je de dingen goed geleerd, hè? Zo goed dat je je sterk en bekwaam voelt?’

‘Ja, je hebt me goed opgeleid, maar...’

‘Maar?’ Een hoest ontsnapt diep vanuit haar keel, waardoor ze niet verder kan praten. Ik druk mijn vingers op de onderkant van haar mok, hef hem zachtjes op en spoor haar aan om een slokje te nemen. Wanneer haar borstkas tot rust komt en weer normaal op en neer gaat, is de vraag vergeten, maar niet door mij.

Ik wilde dat ik de toekomst kon lezen zoals jij, Mutti, wil ik zeggen, en ik wens met mijn hele hart dat de kleine theeblaadjes me konden vertellen of ze weer beter wordt. Maar ik weet dat de donkere, met thee doorweekte blaadjes geen toekomst kunnen voorspellen die mijn zorgen kan wegnemen. Ze hoest steeds erger, de afgelopen maanden, en ik vrees het moment dat ze terug naar huis wordt geroepen door onze Heilige Moeder. Matilde is de enige moeder die ik gekend heb. Hoeveel tijd hebben we nog samen? Zal ze er nog zijn bij het vallen van de eerste sneeuwvlokjes? Of zal ik

de koudste en donkerste dagen van het jaar alleen doorbrengen in dit huisje?

Ik vlei me aan haar voeten en voel haar benige hand op mijn schouder. Ik heb de moed nog niet om haar aan te kijken, dus ik staar in de vlammen en wil dat de warmte mijn opkomende tranen tegenhoudt. Maar het is te laat en Matilde weet het.

‘Kom, mijn Schätzchen, vertel me wat er aan de hand is.’

Ze begrijpt ook wel zonder dat ik iets zeg waarom ik zo bang ben. Haar hand knijpt zachtjes in mijn schouder. Wat ik wil zeggen, de woorden die ik in mijn hoofd hoor, hangen al zwaar in de lucht. Ze zal me verzekeren dat de Heilige Moeder rustig haar tijd afwacht en dan zal ze de vraag stellen die ik het meeste vrees: of ik mijn biologische moeder heb gezien. Of ze niet alleen door mijn dromen spookt, maar ook in het daglicht.

‘Vertel het me, kind. Is ze langs geweest?’

Haar stem is niet meer dan een gefluister en ik kijk naar haar op.

Er brandt een licht in haar ogen dat ik nog nooit eerder heb gezien.

Ik knik.

De zucht die door haar lichaam gaat, vult de hele kamer. ‘Ik heb gebeden dat deze dag nooit zou komen,’ zegt ze zachtjes. Ze is zo wit als een doek en ik sta meteen op, leun over haar heen, neem de mok uit haar bevende handen en vouw mijn handen rond de hare. ‘Moeder geef me kracht, maar ik zie nog steeds de angst in haar ogen toen ze me het bundeltje gaf.’

Ik kijk haar met grote ogen aan terwijl Matilde haar trillende armen langs me heen uitsteekt. Mijn ogen volgen de beweging, maar ik zie niets. Het is haar herinnering, niet de mijne.

‘Jij, Rune, was het bundeltje dat ik van haar overnam. Ik beloofde haar dat ik jou in huis zou nemen, op je zou passen en dat je veilig zou zijn voor de anderen. Ze wist dat het einde eraan kwam. Godin moge haar helpen, ze wist het.’

‘De anderen?’

‘In het dorp. Er is een reden waarom we niet in de ogen kijken van mensen die staren.’ Ze wacht even en leunt dan wat dichterbij. ‘Ze zouden het zich kunnen herinneren.’

Matildes ogen zoeken de mijne met een intense vastberadenheid. ‘Soms kunnen mensen zich als een wild dier gedragen wanneer ze voor de meest moeilijke uitdaging uit hun leven komen te staan. Drijf ze in het nauw en ze zullen alles doen om te ontsnappen. Geef ze een stem en ze zullen de meest wanhopige beloftes doen.’

Ik slik de brok in mijn keel weg. ‘Welke beloftes, Mutti?’ Maar het is duidelijk dat ze diep in gedachten verzonken is, dieper het verhaal in.

Voor ik de kans krijg om me af te vragen wat dat verhaal is, richten haar ogen zich scherp op mijn gezicht. ‘Heeft ze met je gepraat, Rune? Vertel het me.’

‘Ik... Ik weet het niet.’ Ik kan me geen precieze woorden herinneren, alleen maar dat onherkenbare gefluister.

Maar elke lijn in Matildes gezicht drukt angst uit en ik kan niet tegen haar liegen.

‘Ja. Ik denk het.’

‘Dan is de grens vervaagd...’

Ik wacht tot ze verder gaat, maar er komt niets meer. ‘Welke grens? Waar heb je het over?’

‘De heg.’ Haar stem trilt. ‘Ze is de heg doorgestoken.’

Ik schud met mijn hoofd in de hoop dat mijn gedachten helder worden. ‘De heg tussen het woud en het dorp? Is dat de heg die je bedoelt?’ Ze moet wel moe zijn, of ziek. Ik wens dat ze geen van beide is, maar alleen een beetje in de war. ‘Wil je alsjeblieft niet even gaan liggen? Want wat je zegt is erg onduidelijk.’

De kracht die Matilde eerder liet zien, is verdwenen en ik zie haar schouders zakken in de gebogen stand die ik ken, waardoor ze er oud, moe en... bang uitziet.

‘Wat is er, Mutti? Ik heb je nog nooit zo gezien.’

‘Je zult erg dapper moet worden, Rune. Dapperder dan ik ooit van je heb gevraagd.’

‘Ik begrijp het niet.’

‘De wereld is aan het veranderen, mijn lieverd, zoals ze altijd al gedaan heeft. Weet je waar jouw naam vandaag komt, Schätzchen?’

‘Ja.’ Ik wacht even, blij dat ze een beetje gekalmeerd is. ‘De stenen voorspelden dat ik eraan kwam.’

‘Dat klopt,’ zegt Matilde terwijl ze zich het verhaal herinnert. ‘Ik rolde de stenen die ochtend en ‘s middags had ik een klein kindje in mijn armen. De vrouw die je moeder bleek te zijn had je geen naam gegeven. Ze wist dat een kind niet gevonden kan worden als het geen naam draagt, dus ze liet die taak aan mij over.’ Ze glimlacht trots en ik trek haar spontaan in mijn armen. Maar er is iets dat op het puntje van mijn tong ligt, alsof ik iets zuurs heb geproefd of mijn tong verbrand heb. Iets wat Matilde zei...

Een kind kan niet gevonden worden als het geen naam draagt...
Maar wie zou er dan komen zoeken?

Ik ga weer op de grond zitten. Ondanks dat ik dicht bij het haardvuur zit, voelt het vanbinnen ijsig koud terwijl ik wacht tot Matilde verdergaat. Ik denk dat dit verhaal erg zal verschillen met de andere die ik ken. Dit is geen sprookje dat bedoeld is om de lelijke waarheid te verbergen. Dat kan ik in haar ogen zien. Ik kan voelen hoe het verhaal in de lucht hangt. Het verstopt zich achter de aanlokkelijke geur van de kleine sinaasappels, een aroma dat de werkelijke wereld verbloemt.

Er wordt op de deur geklopt en ik schrik. Matilde staat ietwat wiebelig op uit de stoel.

‘De Ingewijde Netel, Rune.’ Matilde wijst naar het groene bundeltje op de tafel. ‘Snel.’

Ik zucht omdat ik weet dat het de slager is die naar ons toe is gekomen om zijn buikpijn te verlichten en omdat ons gesprek nu onderbroken wordt.

‘Kom Schätzchen, wees aardig tegen de man. Hij heeft ons een

groot varken beloofd in ruil voor een voorraad kruiden voor twee maanden. Je weet hoeveel ik van mijn bloedworst houd.’

Ik doe wat ze zegt maar bijt op de binnenkant van mijn wang. Ik wilde dat we nog even langer alleen waren zodat we het gesprek konden afmaken.

De Heilige Moeder is niet de enige die geduldig kan wachten, want ik voel diep in mijn buik dat de waarheid me niet zal bevallen. Wat Matilde me straks wil vertellen is niet zomaar een verhaal. En ik besef het misschien nog niet, maar het zal het verhaal zijn waar ik mijn hele leven op heb gewacht.

Laurentz

HOOFDSTUK 2

KASTEEL ELTZ, 1627

Ze ligt op sterven. Iedereen kan het zien.
Mijn laarzen schrapen over de stenen vloer voor mijn stiefmoeders kamer, waar ik sta te wachten. Wanneer de deur eindelijk openzwaait, stapt er een vermoeide grijze man naar buiten.

‘Gaat het al wat beter, vader?’

Ik weet eigenlijk al wat zijn antwoord is. Toch antwoordt hij om mijn gevoelens te sparen: ‘Nee, Laurentz. Nog niet.’

Hij legt zijn hand op mijn schouder voordat hij naar zijn eigen kamer schuifelt aan het einde van de gang en ik verstrak vanwege de ongebruikelijke blijk van genegenheid. Hij zal ongetwijfeld slecht of helemaal niet hebben kunnen slapen. Er werken momenteel maar weinig bedienden in de vertrekken van de gravin. We hebben iedereen die in Eltz verblijft en voor ons werkt gevraagd om rekening te houden met mijn stiefmoeder en om haar in alle stilte te laten sterven.

Dat zal ongetwijfeld ook gebeuren.

Ze wordt niet meer beter.

Haar kamer zal leeg komen te staan, in huis zal een doodse stilte rondwaren en mijn vader zal veranderen in een verbitterde

oude man. Misschien vraag ik daarom elke keer hoe het met haar gaat als ik hem haar kamer zie verlaten, zoals nu. Hoewel ik niet echt geïnteresseerd ben in haar leven of haar naderende dood, ligt mijn lot in haar handen. En ik vrees dat wanneer ze eenmaal is overleden, mijn vader ofwel levenslange dienstbaarheid van me zal eisen, of hij zal me volstrekt negeren. Op dit moment kan ik niet zeggen welke keuze ik erger vind.

Ik staar van de ene naar de andere deur die net gesloten zijn en loop dan gedachteloos de hoek om, richting het ander einde van de gang naar de kamer waar mijn moeder ooit leefde tot aan de dag dat ze het bos in vluchtte. Mijn hand raakt de deurklink aan, maar in plaats van hem naar beneden te drukken, laat ik mijn hand erop rusten. Ik zal haar achter deze deur niet vinden. Ze rust nu op een heuveltje buiten het kasteel, onder de grond. Mijn broer ligt naast haar en hij herinnert me eraan dat ik de enige ben om de familienaam voort te zetten. Ik ben de enige zoon die mijn vader nog heeft, eentje die hem in alles teleurstelt, terwijl hij zich schrap zet voor het volgende overlijden in de familie. Hij spreekt geen woord over de doden die we begraven hebben. Hij laat ze rusten in een verleden dat hij zich weigert te herinneren. Elke keer dat ik vader naar hen vraag, geef ik hem alleen maar meer redenen om me van zich af te duwen.

Ik hoor schril, meisjesachtig gefluister vanuit het trappenhuis omhoogkomen. Mijn herinneringen vervagen terwijl ik de deurklink loslaat en me omdraai naar de twee rood aangelopen dienstmeiden. Ze slaan hun ogen neer en maken snel een kniebuiging, omdat ze weten dat ze mijn privacy schenden. De bedienden van Eltz leven in een andere wereld dan ik. Een wereld die erop gericht is om het privéleven van mensen binnen te dringen. Van 's ochtends tot 's avonds fluisteren, speculeren en hintten ze over mijn familie, waarbij ze het soms hebben over het gerucht dat er een vloek op ons rust. En na alle ellende die ze gezien hebben, kan ik het ze niet kwalijk nemen dat ze die conclusie trekken. Want ik ben er zeker

van dat er een kern van waarheid in zit.

Het is duidelijk dat de twee meisjes uit zijn op kattenkwaad. Waarschijnlijk zijn ze door de keuken erop uitgestuurd en heb ik hun plannetje gedwarsboomd. Een van hen heeft het lef om vanonder haar donkere wimpers naar me op te kijken in de hoop om bescheiden over te komen, maar ze krijgt het genoegen niet om me te zien glimlachen; nog niet tenminste. Misschien zal ik haar later op haar kamer een bezoekje brengen, maar tot die tijd staar ik naar hen tot ze wegrennen als de ratten die onder het kasteel leven.

Ik kijk nog een laatste keer naar mijn moeders deur en denk aan de weinige herinneringen die ik nog van haar heb. Ze zal voor altijd in mijn geheugen gegrift zitten als de vage geur van citroen, het gefluister bij bedtijd, de koele kus op mijn wang, maar niets meer... Ik loop ondertussen naar de lagere verdiepingen van Eltz.

‘Excuseer me, mijn heer.’ Een stem klinkt op van de onderste trede terwijl ik de trap afdloop en ik kom al gauw oog in oog met de hoofdbutler die in het midden van de Grote Zaal staat. Ik probeer me zijn voornaam te herinneren, maar dat blijkt vergeefs. Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan ter aanmoediging en ik hoop dat zijn boodschap kort is.

‘Er wacht een bezoeker in de kapel,’ informeert hij me op een nogal dringende toon.

Ik kijk over zijn schouder door de zware brokaten gordijnen bij het raam aan de oostkant van het kasteel en zie een grote, rijkversierde koets buiten staan. Waarom moest de bisschop uitgerekend vandaag kiezen om op bezoek te komen? Ook al zou ik niets liever willen dan met mijn ogen rollen en mijn eigen gang gaan, toch slik ik mijn irritatie weg. Ik knik naar de man om hem weg te sturen en luister naar zijn lichte voetstappen terwijl hij me alleen laat in de Grote Zaal. Ik wacht tot ik hem niet meer kan horen. Ik doe geen moeite om me meteen naar de kapel te haasten. Een deel van me geeft er niks om dat de bisschop moet wachten. Hij is toch niet echt hier om mij te zien. Ik werp een blik op de

rijkversierde trap naar het trapportaal en vraag me af of ik mijn vader moet roepen. Ik voel nog steeds de druk van zijn hand op mijn schouder maar ik beslis toch om het niet te doen. Hij zag er erg moe uit toen ik hem boven achterliet. Daarnaast is het erg belangrijk om zijn goedkeuring te winnen, ik wil aan hem bewijzen dat ik heel goed mijn eigen mannetje kan staan en hem trots kan maken. Ooit zal ik kasteelheer zijn van Eltz en als ik kan bewijzen dat ik er klaar voor ben, kan dat onze relatie veranderen. Het gebaar dat hij eerder maakte was misschien miniem, maar erg belangrijk voor me. Ik wil geloven dat mijn vader ook iets anders voor me voelt dan kritiek en teleurstelling.

Het pad naar de kapel is flink overwoekerd met onkruid, iets wat mijn broer geweldig zou hebben gevonden. Ik stop, spits mijn oren en hoor zijn lach vanachter de klimplanten naar me toe zweven. Plots ben ik weer een klein kind dat zich verstopt tussen de struiken en afwacht tot één van ons twee dichtbij genoeg is om met een dunne tak op de rug van de ander te tikken. De herinnering aan mijn kindertijd grijpt me zo erg aan dat ik mijn pas versnel en de uit de kluiten gewassen Provencerozen aan de kant duw die vroeger door mijn moeder verzorgd werden. De bloeiende bloemen worden nog steeds zo groot als kooltjes. Ik passeer de vierbes en de feloranje goudbloemen: calendula. Ze leerde me alle namen van de planten. Mijn broer had voor zulke dingen geen geduld en ik moet een beetje glimlachen als ik ontdek dat ik de planten nog steeds kan benoemen. Jarenlang heb ik geloofd dat schoonheid niet meer bestond in het kasteel van Eltz. Dat mijn thuis even koud was als de bittere winters die door heel Duitsland waaien. Vandaag is dat anders vanwege de bloeiende rozen. Vanwege het kleine gebaar van vader kan ik het mooie weer waarderen.

Ik blijf op de kapeltrap staan en dwing mezelf om de gelukkige herinneringen diep vanbinnen weg te stoppen. De bisschop staat met een afgemeten gezichtsuitdrukking bij de leuning van de voorste kerkbank te wachten en ik probeer te bedenken waarom

hij hier is.

‘Mijn jongen,’ zegt hij ter begroeting. ‘Maar vergeef me, mijn heer, want u bent geen jongen meer, nietwaar?’

Ik voel dat ik mijn stekels opzet bij deze persoonlijke opmerking, want de bisschop is allesbehalve een vriend. Door zijn koude en gereserveerde houding maakt hij het me niet makkelijk om hem aardig te vinden. Ik ben er zeker van dat hij weet dat hij me een ongemakkelijk gevoel geeft, ook omdat hij ongevraagd op bezoek komt, maar we doen allebei alsof onze neus bloedt. Ik sta hier alleen maar om aan vader te bewijzen dat ik er klaar voor ben om op een dag Rijksgraaf te worden en dat ik zijn vertrouwen verdien.

‘Excellentie.’ Ik buig mijn hoofd. ‘Altijd een genoegen om u te zien.’ Mijn begroeting klinkt geforceerd, ik ben er zeker van dat de bisschop kan zien dat de woorden als een dikke, onplezierige substantie uit mijn mond glibberen. Zo lang ik respectvol blijf en doe alsof ik het overal mee eens ben, net als vader, dan zou dit een kort bezoekje moeten worden.

‘Waar is uw vader?’ De bisschop kijkt verwachtingsvol over mijn schouder.

‘Verhinderd.’

Ik zie hem knikken, alsof hij gelooft dat de Rijksgraaf van Kasteel Eltz druk bezig is met belangrijke zaken. Hij hoeft niet te weten dat mijn vader zich in zijn kamer heeft opgesloten terwijl hij in zijn dromen een manier zoekt om de vrouw te redden die een paar deuren verderop langzaam aan het sterven is. De bisschop veegt de altijd aanwezige zweetdruppels van zijn voorhoofd met een klein vierkant doekje en ik zie zijn vlezige hand het doekje ergens in de dikke plooien van zijn gewaad steken, waar het vermoedelijk zoek zal raken.

‘Ik ben bang dat ik slecht nieuws heb,’ zegt hij op vaste toon. ‘Uw buur Pymont is gevallen.’

Ik knijp mijn ogen samen en staar hem enkel aan, terwijl in mijn

hoofd allerlei gedachten elkaar afwisselen. Ik weet dondersgoed dat de Garde van Eltz niet op de hoogte is gebracht. We hebben ook nog geen hoorn horen schallen in de ochtendwind, ten teken van een geslagen bres, ook al ligt het land kilometers verderop.

De bisschop kan zien dat ik hem niet begrijp.

‘Door de Zwarte Dood, mijn heer.’ Hij klinkt alsof hij aangedaan is.

Plots heb ik er spijt van dat ik niet naar boven ben gerend om mijn vader te roepen.

‘Bent u hier zeker van?’ Het is niet mijn bedoeling om zijn woorden in twijfel te trekken.

‘Bijna de helft van de familie,’ knikt hij, terwijl hij de geborduurde zakdoek weer beetpakt en hem zenuwachtig steeds opnieuw omdraait. ‘Ik ben bang dat de anderen tegen zons-
ondergang dood zullen zijn.’

Ik grijp de versleten houten leuning van de bank vast die achter me staat en in gedachten bereken ik de afstand tussen de twee kastelen. Van hieruit is Pymont maar een halve dag rijden. Ik heb zelf nog nooit gevallen van de pest gezien. Ik heb er alleen maar van gehoord, en van de verschrikkelijke en snelle dood die hij brengt.

‘Bent u er zelf geweest?’ Aan mijn gezicht moet te zien zijn dat ik een angstaanjagende en misschien beschuldigende veronderstelling aan het vormen ben. Heeft hij de infectie met zich meegebracht en ons misschien allemaal veroordeeld tot een soortgelijk lot?

‘Lieve hemel, nee, Laurentz,’ benadrukt hij. ‘Het gerucht bereikte gisterenavond het dichtstbijzijnde klooster. Tegen de tijd dat de maan hoog aan de hemel stond, waren alle mensen in het nabijgelegen dorp aan de ziekte bezweken. De pest verspreidt zich snel en ik adviseer zowel u als uw vader om niet op zoek te gaan naar overlevenden. Ik vermoed dat de hallen van Pymont tegen de ochtend gevuld zullen zijn met de stilte van de doden.’ Zijn woorden sterven weg en er hangt een vreemde sfeer tussen ons.

Tegen de ochtend zullen er nog meer zielen verloren gegaan zijn.

Het nieuws is bijna niet te bevatten en ik heb er moeite mee om het tot me door te laten dringen. Er wonen op zijn minst honderd mensen in Pymont. De familie van de Rijksgraaf, bedienden, gasten en de gewapende wacht van Pymont. Gisteren waren ze nog in leven en tegen zonsopgang zullen ze allemaal dood zijn.

‘Maar ik geloof dat u veilig zult zijn,’ zegt hij op hoopvolle toon. ‘Eltz is bijna volledig omringd door de rivier, op één zijde na, die aan het woud grenst.’

‘Hoe zal dát ons beschermen?’ Ik klink oneerbiedig en de bisschop staart me stomverbaasd aan. Ik neem aan dat hij iets gaat zeggen waardoor ik me ga schamen en God ga vrezen, maar ik zie dat hij zijn woorden inslikt omdat, van ons twee, ik de hoogste functie heb. Op een dag word ik Rijksgraaf van Eltz en die dag kan wel eens eerder komen dan iedereen denkt, als de pest voor onze deur staat terwijl mijn vader langzaam achteruitgaat.

Hij keert me de rug toe en staart naar het altaar. Hij raakt met zijn hand eerst zijn voorhoofd aan, dan zijn borst en raakt vervolgens elke schouder voordat hij zijn handen in elkaar vouwt om te bidden. Ik heb hem beledigd. Op het moment dat ik iets wil zeggen in de hoop op verzoening, verandert hij van onderwerp.

‘Ik vertrouw erop dat je op de hoogte bent van de noodzakelijke tactische manoeuvres, Laurentz? Dit is het tweede jaar dat je namens je vader in de Wacht zit, nietwaar?’

‘Mijn derde.’ Ik wacht tot hij zich omdraait en ben benieuwd waarom hij uitgerekend nu militaire strategieën wil bespreken. ‘Bedoelt u de vetes?’

Mijn vader heeft me allerlei zaken geleerd. Om altijd waakzaam te blijven, om beleefd te zijn tegen je buur en om de burchttoren bevoorraad te houden. Vetes tussen twee gebieden zijn even onvermijdelijk als de wind die door het donkere woud blaast. En een vete mag je, net zoals een woud vol gevaren, nooit de rug toekeren. De deur achter me wordt steeds aanlokkelijker en ik

vraag me af of ik met een excuus weg kan komen. Mijn vader heeft hard gewerkt om een vriendschappelijke band op te bouwen met Pymont. Dit nieuws zal zwaar op hem wegen.

‘In zekere zin is het een soort vete waarvan ik stellig geloof dat hij verantwoordelijk is voor de ondergang van vele plaatsen, waaronder Pymont,’ zegt hij.

Mijn hoofd tolt terwijl de soldaat in me alles wat er moet gebeuren probeert te organiseren. Als een bende zwervers de infectie verspreidt onder de sterkste leiders, dan is het van groot belang om ons voor te bereiden. Ik maak me mentaal klaar voor wat me te wachten staat: het waarschuwen van mijn vader, de Garde, de bedienden, en ik bid dat het nieuws dat ik van de bisschop heb gekregen Eltz zal behoeden voor besmetting.

De sfeer in de kapel voelt zwaar en de informatie die de bisschop me gaf moet onmiddellijk doorgegeven worden, maar hij blijft daar maar staan, waardoor ik niet weg kan. De bisschop lijkt erg kalm onder het nieuws en ik vraag me af of hij wel gelooft dat Eltz een kans heeft tegen dit onheil. Misschien kan hij de dreiging van daarbuiten moeilijk onder ogen komen.

‘Ziekte en uithongering hebben in het verleden hun stempel al op Beieren gedrukt en dat zullen ze opnieuw doen. Maar weest gerust, Laurentz, de adel heeft altijd gezegevierd.’

Hij vertelt me dit om me gerust te stellen, maar het is opvallend hoe iemand die zenuwachtig en bang leek, plots een man wordt die een plan lijkt te hebben. Hij ijsbeert tegenover de preekstoel en grijpt dan met spierwitte knokkels het doek met religieus borduurwerk vast dat over de stoel hangt.

‘De dorpen rondom Eltz zijn ontaard.’ Zijn stem is laag en samenzweerderig. ‘Ze verspreiden verschillende ziektes en zijn verantwoordelijk voor veel van de kwalen op deze wereld. Vergeef me dat ik vrijuit spreek Laurentz, maar je kent heus wel het verschil tussen de adel en *de anderen*.’

‘De anderen?’

‘Je zal toch zeker wel je plaats kennen in de wereld, en dat de Kerk diegenen beschermt wiens ziel het waard is om gered te worden.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op bij het horen van de woorden die tussen ons in blijven hangen.

‘Ik begrijp dat de Kerk álle zielen beschermt, toch?’ Ik doe geen moeite om mijn verrassing te verbergen bij zijn bedekte toespeling over hoe verdorven de dorpen zijn. Toen ik opgroeide, leerde ik zowel mijn plaats als die van hén. Het boerenleven is niet zeker niet de hemel in te prijzen, maar net zoals al het leven op aarde, verdient het wel respect. Maar om deze man zulke dingen te horen zeggen, brengt de vreemdste emoties in me naar boven. Ik mag dan wel bitter geworden zijn over bepaalde zaken, zoals mijn vader, de dood van mijn familie en wat mijn toekomst zal brengen, maar ik haat de wereld zeker niet en ik wil niet dat haar bewoners kwaad wordt aangedaan.

‘Wat wilt u nu precies zeggen?’ Mijn vraag klinkt uitdagend en ik zie dat hij me van replek wil dienen door de gewichtige blik die hij me toewerpt. Hij gaat op de eerste kerkbank zitten en schikt de meterslange stof, waarin hij in lijkt te verdrinken, rond zijn dijen. Hij gebaart me dat ik erbij moet komen zitten. Hij bestudeert mijn gezichtsuitdrukking en zegt: ‘Je lijkt op je broer.’

Dat kan ik moeilijk geloven, aangezien mijn broer nooit achttien geworden is. Hij heeft zelf nooit de kans gekregen om getekend te worden door teleurstellingen, of door de dood van anderen. Hij heeft nooit het gewicht van de wereld op zijn jonge schouders gedragen. Hij is nooit geconfronteerd geweest met de bitterheid van degene die hij beloofde te dienen.

‘Je hebt je deel van de donkere dagen wel gehad, is het niet, mijn jongen?’ vraagt hij, om de vreemde stilte op te vullen als ik niets zeg. ‘Ik ben bang dat er nog donkerder dagen in het verschiet liggen en het is goed om je daarop voor te bereiden.’

Ik knik, want daar was ik al mee bezig. Ik kan niet echt

begrijpen waarom we hier zitten en dingen bespreken die ik het liefst vergeet, terwijl er zoveel op het spel staat. De blik op mijn gezicht doet zijn donkere ogen oplichten, alsof ik een poort heb opengezet waar hij me doorheen wil leiden.

‘Er bestaat een bron voor al het kwaad in de wereld. Iets slechts wat zich vermenigvuldigt tot meer kwaad. Duisternis is een geheimzinnig iets dat zich ongezien tussen ons verbergt. Hoe sneller we die een halt toeroepen, des te sneller kunnen we gered worden.’

‘Bedoelt u dat er meer aan de hand is dan de pest?’ vraag ik.

Hij leunt naar voren en kijkt me aan. ‘Ik vraag je om dit tussen ons te houden, Laurentz. Als je vaders opvolger zul je in het voordeel zijn als je de echte gevaren rondom ons ziet.’ De bisschop draait aan de gouden ring om zijn vinger. ‘We hebben hier te maken met ketterij. Wees op je hoede voor de sluwe vrouw die zich verbergt voor de anderen. Als je waarde hecht aan je ziel.’

Rune

HOOFDSTUK 3

Zodra Matilde de deur opent, hap ik naar adem. Voor ons staat niet de slager, maar een in een mantel gehuld figuur en opnieuw komt de herinnering aan wat ik in het bos heb meegemaakt heftig bij me naar boven.

‘Bent u de oude feeks?’ Een voorzichtige vrouwenstem zweeft door de deuropening, de kleine kamer binnen.

Matilde en ik zwijgen. Ik voel dat de kleine haartjes op mijn nek overeind komen staan. Ik hou niet van het woord ‘feeks’. Het klinkt denigrerend en wreed. Het stoort me verschrikkelijk dat Matilde me altijd probeert te sussen door te zeggen dat zij vroeger nog veel ergere namen naar haar hoofd geslingerd kreeg. Ik negeer de woorden die ze toen tegen me zei, namelijk dat ik me niet zo beschermend moet gedragen en ik staar de vreemdeling aan met genoeg achterdocht voor twee.

Matilde schuifelt naar voren. ‘Hangt ervan af wie ernaar vraagt.’ De vrouw trekt met slanke vingers haar grijze kap af en er komt een grote bos donkerblond haar tevoorschijn, dat een mooi en gaaf gezicht omlijst. Ze ziet er best jong uit, maar niet zo jong als ik. Van wat ik kan zien, is ze netjes gekleed onder haar zware verhullende mantel.

‘Vergeef me, dat bedoelde ik niet verkeerd. Er is me verteld om het pad tussen het dorp en het woud te volgen. Daar zou ik de

oude feeks vinden die me zou kunnen helpen.’

Ik laat het bundeltje met Ingewijde Netel op tafel vallen terwijl ik me nog steeds geïrriteerd voel over haar tactloze woorden.

Er zijn al eerder vreemden op ongewone uren langsgeslagen. Dus zo gek is haar verhaal niet. Ik neem aan dat het niet ongewoon is dat Matilde alleen maar als feeks wordt gezien. Zij heeft een groot deel van haar leven in het bos gewoond en verkiest de eenzaamheid boven het bruisende dorp waar er druk geroddeld wordt. Het vreemde aan deze situatie is dat Matilde haar ongemak duidelijk niet onder stoelen of banken steekt.

Ik bestudeer het gezicht van de vrouw en let extra op haar bewegingen. Ze kijkt geagiteerd rond terwijl Matilde haar met een onderzoekende blik opneemt. Maar hoewel ze haar wantrouwt, vraagt Matilde de vrouw om binnen te komen. Ik kan niet bedenken wat haar probleem is, aangezien ze er niet ziek uitziet of pijn lijkt te hebben. Ze grijpt niet naar haar buik en vraagt niet om een kopje thee. Matilde beweegt zich ongewoon vastberaden, waarbij ze de vrouw aanspoort om op een van de weinige stoelen te gaan zitten en gaat dan ongevraagd een ketel vullen.

‘U zoekt iets,’ zegt Matilde, terwijl ze meer aanmaakhoutjes bij het vuur gooit. Dat is vreemd want Matilde vertrouwt gasten normaal gezien niet genoeg om haar rug naar hen toe te keren, hoewel er weinig interessants te stelen valt voor deze vrouw. Misschien neemt Matilde aan dat ik haar tweede paar ogen ben en dat het me niet zal ontgaan als er iets niet in de haak is. Als Matilde ondanks haar normale gekromde houding met de ketel in haar hand rechtop gaat staan, doet ze dat nogal stijf. ‘Ik denk niet dat u het antwoord hier gaat vinden.’

De vrouw kijkt verrast. ‘Maar ik ben van zo ver gekomen om u te zien. Ik ben er zeker van dat u de enige bent die me kan helpen met mijn... kwaal.’

Ik ben zelf ook een beetje verbluft. Ik kan maar niet zien wat er met deze vrouw aan de hand is en ik vrees dat ik nooit zo goed zal

worden als Matilde in het lezen van andere personen zonder dat ze zelf vertellen wat er scheelt.

‘Mutti, we kunnen toch zeker eerst even horen wat er mis is.’

Dit is de eerste keer dat ik me in het gesprek meng en de vrouw staart me nieuwsgierig aan. Ze vraagt zich vast af waarom ik de oude vrouw mijn moeder noem en plots voel ik mijn wangen rood worden, omdat ik me versproken heb. Voor degenen die ons komen opzoeken, ben ik niets meer dan Matildes leerling. Matilde werpt me een blik toe die maakt dat ik wilde dat ik mijn mond had gehouden en ik voel een sterk prikkelend gevoel achter in mijn nek. Ze loopt langzaam dichterbij onze gast toe, die nu een bezwete glans op haar voorhoofd en slapen heeft, waardoor de puntjes van haar goudkleurige haar een beetje gaan draaien en krullen. Haar gezicht wordt asgrauw.

Matilde steekt haar hand uit met de handpalm omhoog en gebaart dat de vrouw in de stoel haar eigen hand er bovenop moet leggen. Een huivering trekt door me heen, maar het is van enthousiasme en verwachting. Ik vraag me af wat de delicate lijntjes in haar hand zullen onthullen. Ondanks de vreemde sfeer in de kamer en de blik die ze me zonet toewierp, ben ik dolblij dat Matilde me nog niet het huisje heeft uitgestuurd, zoals ze eerder wel eens deed. Mijn hart bonkt heftig. Ik beseft dat ik eindelijk de Oude Magie ga zien die Matilde vaak voor me verborgen houdt. ‘Magie van het Volk,’ noemt ze het. Ze heeft me er wel wat van geleerd, maar ik denk vaak dat er lessen zijn waar Matilde me niet klaar voor vindt. Hopelijk is het vandaag anders en ik vraag me af of dit het moment is waarop ik van haar sterk moet zijn.

‘Wat ziet u, oude vrouw?’ De grauwe teint van de vrouw staat in schril contrast met de toon van haar stem. Ze lijkt gefascineerd door het visioen dat Matilde wel of niet kan zien.

‘Wat bent u bereid om me te geven?’ Matilde onderhandelt als een ervaren zakenvrouw, zoals bij al haar andere klanten.

De vrouw haalt een klein tasje onder haar deftige mantel